

תפ"ח 16149/10/20 - מדינת ישראל נגד פאדי אמארה (עציר)

בית המשפט המחוזי בנצרת

20 אוקטובר
2022

תפ"ח 16149-10-20 מדינת ישראל נ' אמארה(עציר)

בפני כב' הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט סאב דבור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פאדי אמארה (עציר),

הנאשם

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד טל מושקוביץ

מטעם הנאשם: עו"ד עלא עתאמנה, מטעם הסנגוריה הציבורית

הנאשם: הובא באמצעות ליווי שב"ס

מטעם משפחת המנוח : עו"ד איסלאם סרוג'י מטעם הלשכה לסיוע המשפטי

גזר דין

השופט סאב דבור

העובדות בהן הורשע הנאשם

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוען של עבירות אלה: **רצח**, עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; **שיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין וכן עבירה של **נהיגה בזמן פסילה**, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשל"א - 1971. יודגש, כי הנאשם זוכה ממעשה עבירה שעניינו הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, גאזי אמארה ז"ל (להלן: "**המנוח**") היה אחיינו של הנאשם. בבעלות משפחתם של הנאשם והמנוח מפעל ברזל בכפר כנא (להלן: "**המפעל**"). המנוח שימש בתפקידו כמנהל המפעל.

3. בהתאם להכרעת הדין מיום 14.3.2022 נקבע, כי בשעות הבוקר, הגיע עו"ד מחמוד חלאילה (להלן: **"עורך הדין"**) למפעל, במטרה לפגוש שם את אבי המנוח ואחיו, לרבות הנאשם, ולהחתימם על מסמכים משפטיים בקשר למקרקעין שבבעלותם.
4. עורך הדין התקשר לנאשם וביקש ממנו להגיע למפעל. הנאשם הגיע למפעל סמוך לשעה 11:30, כשהוא נוהג ברכב מסוג יונדאי. הנאשם נהג ברכב הנ"ל אף שרישיון הנהיגה שלו נפסל על ידי בית המשפט לתעבורה בנצרת, בהתאם לגזר הדין שניתן במסגרת תיק פ"ל 13396-05-20.
5. הנאשם נכנס למפעל ועלה לקומת המשרדים. אותה עת, ישב המנוח במשרדו שנמצא בצידה האחד של קומת המשרדים, בחברת לקוחות. הנאשם פגש בעורך הדין במשרד המזכירה, בצידה האחר של קומת המשרדים. בין משרדו של המנוח למשרד המזכירה מפריד מסדרון, ובו כניסות למטבחון (להלן: **"המסדרון"** ו- **"המטבחון"** ו/או **"המטבח"** בהתאמה) ולשירותים.
6. עורך הדין הציג לנאשם מסמכים וביקש ממנו לחתום עליהם. הנאשם רגז על עורך הדין, וצעק עליו כי לא הסביר לו על מה הוא חותם, ומה חלקו במקרקעין וברכוש המשפחתי. מאחר ובאותה עת היו מספר לקוחות בקומת המשרדים, יצא המנוח ממשרדו, הגיע למשרד המזכירה וביקש מהנאשם להנמיך את קולו. לאחר מכן שב המנוח למשרדו, אולם הנאשם הוסיף לצעוק במשרד המזכירה.
7. משכך, יצא המנוח פעם נוספת ממשרדו ודרש מהנאשם לעזוב את המפעל. הנאשם, אשר חש כי המנוח פגע בכבודו, קם לכיוון המנוח והחל לצעוק עליו. השניים נפגשו במסדרון. המנוח אחז בידו של הנאשם וניסה להובילו לעבר המדרגות המוליכות אל מחוץ למפעל (להלן: **"המדרגות"**). בתגובה, ניסה הנאשם לנגוח בפניו של המנוח.
8. המנוח הוסיף לדרוש מהנאשם לצאת מהמפעל, אולם הנאשם סירב לצאת והדף את המנוח באמצעות ידיו. לאחר מספר שניות יצא הנאשם לחדר המדרגות, כשהמנוח ואחיו, מוחמד אמארה (להלן: **"מוחמד"**) בעקבותיו. בשלב זה, המנוח הניח ידיו על הנאשם וניסה להוליכו אל עבר המדרגות לכיוון היציאה מהמפעל; כל זאת כאשר הנאשם והמנוח ממשיכים להתווכח ביניהם. בלהט הוויכוח, נשך המנוח את הנאשם באפו, וזה האחרון החל לדמם. או אז, ניסה הנאשם לנגוח שנית במנוח. (ראו - סעיפים 93 ו- 307 להכרעת הדין).
9. בשלב זה, מוחמד, אחיו של המנוח, נצפה כשהוא נותן מכה (לא חזקה) לנאשם. נזמי אמארה (להלן: **"נזמי"**) וכן מספר אנשים שהיו במקום, הפצירו בנאשם להירגע ולשטוף את פניו. (ראו - סעיף 93 להכרעת הדין).
10. הנאשם נכנס למטבחון במטרה לשטוף את פניו. המנוח, מוחמד ונזמי נכנסו אחריו למטבחון. הנאשם

הגיע לכיור במטבחון ושטף את פניו. בין הנאשם למנוח פרץ עימות מילולי בתוך המטבחון, כשכל אחד מהם האשים את השני בכך שתקף אותו.

11. בשלב זה, אחז הנאשם בסכין מטבח שהייתה מונחת על השיש במטבחון, שאורך להבה כ- 20 ס"מ (להלן: "**הסכין**"). הנאשם פנה לעבר המנוח, ונעץ את הסכין בצדו השמאלי של חזהו, עד לעומק של כ- 14 ס"מ. זאת עשה הנאשם בשוויון נפש לאפשרות כי יגרום במעשהו זה למותו של המנוח.

להב הסכין חדרה לחלל החזה של המנוח, עברה דרך ליבו, וחדרה לריאתו השמאלית. המנוח יצא מהמטבחון למסדרון בעודו פצוע, הספיק לקרוא לעזרה ולצעוד מספר צעדים לעבר המדרגות. לאחר מספר שניות התמוטט על המדרגות ואיבד את הכרתו.

12. בני המשפחה של המנוח הזמינו אמבולנס. אולם, לאחר מספר דקות, כשנוכחו לדעת, כי מצבו של המנוח קשה, הם לקחו אותו, כשהוא מחוסר הכרה, לרכבו של עורך הדין והבהילו אותו למרפאה בכפר כנא.

13. המנוח הובא למרפאה כשהוא ללא הכרה, ללא נשימה וללא דופק. במרפאה בוצעו בו פעולות החייאה על ידי צוות המרפאה, צוותי מד"א וניידת טיפול נמרץ, אשר נקראו למרפאה, אולם ללא הצלחה. לאחר מכן פונה המנוח באמבולנס, תוך המשך פעולות החייאה, לבית החולים "האיטלקי" בנצרת, כשהוא עדיין ללא דופק וללא נשימה. גם בבית החולים בוצעו במנוח פעולות החייאה, אולם ללא הצלחה. מותו של המנוח נקבע בבית החולים; זאת כתוצאה מדקירתו בידי הנאשם. המוות נגרם עקב הלם תת נפחי בעקבות אובדן דם נרחב.

14. מיד לאחר מעשה הדקירה, כפי המתואר לעיל, נותר הנאשם לבדו במטבחון. הנאשם נעל את דלת המטבחון מבפנים. הוא הסתיר את הסכין מעל לאריחי התקרה האקוסטית במטבחון, והמתין לבואם של כוחות המשטרה למקום.

15. משהגיעו שוטרים לזירה ועצרו את הנאשם, שאלו אותו השוטרים היכן הסכין ששימשה אותו במעשה הדקירה. במטרה להעלים ראיות או להכשיל הליך שיפוטי, הנאשם השיב לשוטרים בכזב, כי אינו יודע היכן הסכין, וכי ייתכן ומישהו לקח אותה.

16. במעשיו האמורים, גרם הנאשם באדישות למותו של המנוח. בנוסף, עשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי על דרך של העלמת ראיות. בנוסף, אותה עת נהג הנאשם ברכב על אף שנפסל מלהחזיק ברישיון נהיגה.

ניהול התיק

17. הנאשם כפר במיוחס לו וטען לחפותו. אולם, בסופו של יום, לאחר שנשמעו ראיות הצדדים ובהתאם להכרעת הדין מיום 14.03.22, הוא הורשע בעבירות שיוחסו לו, מלבד העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

18. טרם הטיעונים לעונש, עתרה המאשימה להגשת תסקירי נפגעי עבירה והמשך הדיון נדחה לצורך כך.

תסקירי נפגע עבירה

19. על שולחנו של בית המשפט הונחו שני תסקירים של נפגעי עבירה: האחד, של האלמנה ושלושת ילדיה. השני, של הורי המנוח ואחיו.

20. בשל צנעת הפרט לא אעמוד בהרחבה על כל המובא במסגרת התסקירים. מתוכן התסקיר שהוגש ביחס לאלמנה ובניה, עולה כי המנוח היה בן 35 במוותו. חיו נגדעו באכזריות על ידי דודו עת היה בעבודתו במפעל ברזל שהיה בבעלות המשפחה. אלמנתו בת 31 כיום, עובדת כמורה מחליפה בבית ספר יסודי. כן, במסגרת התסקיר צוין עוד, כי המנוח הותיר אחריו שלושה ילדים יתומים בני 9, 7 ו-6 שנים. האלמנה שיתפה ברגעים הקשים אשר עברו ועודם עוברים עליה בשל מות בעלה. הוסף לכך, התסקיר מתאר את קו השבר שחוותה משפחת המנוח. המנוח הותיר אחריו אלמנה אבלה שהפכה מאישה אופטימית ומלאת חיים, לשבר כלי שמתמודדת בעל כורחה עם מציאות חיים קשה ואכזרית. שלושת ילדיו של המנוח הפכו מילדים שגדלו במשפחה שלמה, שמחה ומתפקדת, לילדים יתומים ואבלים שלא יזכו עוד לדמות אבהית עוטפת שתלווה אותם בתחנות ההתפתחות השונות של חייהם. הילדים לא רק שאיבדו את אביהם, אלא גם את הדמות הדינאמית והחובקת של אימם כפי שהייתה לפני התרחשות הרצח.

להתרשמות שירות המבחן, האלמנה והבן הבכור סובלים מאבל מורכב שטרם עובד ונראה כי חיי שניהם עצרו מלכת. הם בודדים מאוד בכאבם, עצובים ומכונסים בתוך עולמם.

שתי הבנות הקטנות, מדברות על המצוקה שהן חוות, אך הסימפטומים של הטראומה ניכרים בכל אופן במהלך התנהלותן והתפתחותן. לעמדת שירות המבחן, נותר רק לאחל ולקוות שעם חלוף השנים, בהינתן תהליך טיפול משמעותי ואינטנסיבי בני המשפחה יצליחו לחזור ולחוות רגעי אושר ושמחה בחייהם.

21. באשר להתייחסות משפחת המנוח להליך הפלילי ולעונש; האלמנה ציינה, כי לא הייתה מעורבת באופן אינטנסיבי בהליך הפלילי שהתקיים כנגד הנאשם שכן רצתה להימנע ככל הניתן ממפגש ישיר עם האדם שרצח את בעלה והרס את חייה ואת חיי ילדיה. היא התעדכנה בכל הפרטים לאחר הדיונים עצמם.

בהתייחסותה לעונש, היא ציינה בזו הלשון: "**אני מבקשת שהשופטים יטילו עליו את העונש החמור ביותר... רוצה שירגיש את מה שהוא עשה לנו, הנזק שגרם לנו, כמה אני התרסקתי, נגמרו החיים שלי ושל ילדיי, הרס לילדים שלי את העתיד**". כן, היא ביקשה שייעשה צדק בבית משפט כאשר חשוב לה, כי ילדיה יחוו יחוש, כי בית משפט עמד לצדם ועשה עבורם צדק.

22. מתסקיר נפגע העבירה שהתייחס להוריו של המנוח, שני אחיו ושלוש אחיותיו, ניתן ללמוד כי מדובר במשפחה שעובר לרצח ניהלה אורח חיים שגרתי, כאשר הלכידות המשפחתית היוותה, ועדיין מהווה, גורם חשוב עבור כל אחד מהם. אירוע הרצח על שלל נסיבותיו, זעזע את עולמם של בני המשפחה, והיווה עבורם טראומה שתלווה אותם לאורך זמן. כן, תוצאותיו השליליות והקשות ניכרות בתחומי חיים רבים במגוון היבטים, כגון; ההיבט האישי, התפקודי, הבינאישי, הרגשי, הנפשי, הבריאותי והמשפחתי.

שירות המבחן התרשם, כי בני המשפחה חווים תגובות אבל מורכבות המאפיינות אובדן טראומתי. יתר על כן, חלקם פיתח תסמינים פוסט טראומטיים. כן, הם חווים רגשות אשמה, חרדה, פחד, כעס ודיכאון.

כל אחד מבני המשפחה מתמודד עם פגיעה במערכת המשפחתית כולה, עסוק בכאב הפרטי שלו; זאת לצד הכאב והדאגה לבני המשפחה האחרים. בני המשפחה מנסים לשרוד ולהיאחז בחיים, על אף הקושי הכרוך במות המנוח. יודגש, כי בני המשפחה זכו לליווי וסיוע טיפולי ונעזרים בו ככל יכולתם. כן, הם מאמינים, כי אין עונש שיוכל לפצות על האובדן והכאב שהנאשם גרם למשפחה כולה. עם זאת, סיום ההליך המשפטי על דרך של ענישה שתביא להכרה במידת הפגיעה הקשה שנגרמה למשפחה, עשויה להחזיר, ולו במעט, את תחושות הביטחון והצדק שאבדו להם, וליצור הקלה מסוימת לצורך המשך ארגון מחדש של חיי המשפחה.

בהינתן האמור, שירות המבחן סבור, כי, בין היתר, יש להשית על הנאשם פיצוי כספי משמעותי, כמסר של הכרה חברתית ומשפטית בתוצאות הקשות של מעשה הפגיעה שלו ובנזקים שנגרמו, כפי שאלה פורטו בהרחבה בתסקיר, לבני המשפחה של המנוח.

טיעוני הצדדים לעונש

23. המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב ואלה סומנו עת/1, במסגרתם היא ביקשה לקבוע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 20 ל - 25 שנות מאסר. כן, ביקשה לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי בסכום המקסימלי הקבוע בחוק ולהטיל ענישה נלווית, זאת לצד הפעלת מאסר מותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם, במצטבר לעונש שיוטל. לציין, כי המאסר המותנה העומד ותלוי כנגד הנאשם הינו בן 12 חודשים. סופו של יום, עתרה המאשימה לגזור על הנאשם עונש של 25 שנות מאסר, לצד ענישה נלווית.

24. נוסף על האמור, הגישה המאשימה לתיק בית המשפט את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (עת/2). באשר לעונשי המאסר אותם מרצה הנאשם כעת, ציינה המאשימה, בהודעת הבהרה אשר

הוגשה מטעמה לתיק בית המשפט ביום 21.09.22, כי ביום 21.10.20 ניתן גזר דין משלים במסגרת תיק בית משפט לתעבורה נצרת פ"ל 13396-05-20 המורה על הפקעת עבודות השירות למשך 9 חודשים כך שאלה ירוצו בפועל מאחורי סורג ובריח. כן, במסגרת אותו תיק הוטל על הנאשם מאסר על תנאי למשך 12 חודשים ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה. עוד ביקשה המאשימה להבהיר, כי ביום 13.06.21 ניתן גזר דין במסגרת תיק 6601-07-20 של בית משפט לתעבורה בחיפה המייחס לנאשם עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה תחת השפעת סמים, במסגרתו הושת על הנאשם בין היתר עונש בן 12 חודשי מאסר בפועל, וזאת החל מיום מתן גזר הדין.

25. המאשימה ביקשה לראות במכלול המעשים שביצע הנאשם כ"אירוע אחד" שכן, מדובר במסכת אחת של מעשים פסולים אשר בוצעו על ידי הנאשם. המאשימה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ועל מידת הפגיעה הקשה בהם ובהמשך, עמדה על נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בציינה, שחלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה מלא וכי הוא ביצע את העבירות לבדו. באשר לתכנון המוקדם, אמנם לא קדם כל תכנון לרצח, עם זאת, כך לגישת המאשימה, אין לראות בכך משום נסיבה מקלה שכן, התנהגותו של הנאשם לאורך כל האירוע האלים הציגה אותו כאדם מסוכן שאין לו שליטה על דחפיו האלימים. הוסף לכך, ביחס ליתר העבירות שעניין - שיבוש מהלכי משפט ונהיגה בפסילה, הרי שלעבירות אלו קדם תכנון מוקדם. אקט הסתרת הסכין היה מעשה מתוכנן ומניפולטיבי, ובאשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הרי שזו מעידה על הנאשם כמי שמזלזל במודע ובאופן מכוון בהחלטות שיפוטיות.

26. לעניין הנסיבות אשר הביאו את הנאשם לבצע את העבירות, הרי שטענותיו של הנאשם בדבר קרבה לסייג ההגנה העצמית או קנטור, נדחו על ידי בית המשפט ומשכך אין להן כל מקום. לעמדת המאשימה, אין חולק, כי במקרה העומד בפתחנו, אין כל הצדקה למעשה דקירה של אדם בליבו באמצעות סכין באורך של 20 ס"מ, כפי שעשה הנאשם.

27. לעניין הנזק שנגרם מביצוע העבירה, אין צורך להכביר במילים אודות הנזק אשר נגרם הן למשפחתו הקרובה והן למשפחתו המורחבת של המנוח כתוצאה ממעשיו של הנאשם. בהקשר זה, הוגשו תסקירי נפגעי העבירה המפרטים בהרחבה את הנזקים הכבדים אשר נגרמו.

28. באשר למדיניות הענישה הנוהגת; המאשימה הפנתה לפסיקה מגוונת ממנה ביקשה ללמדנו אודות חומרת המעשה והעונשים אשר הוטלו. בין היתר, הפנתה לע"פ 5363/20 **פרץ נ' מדינת ישראל** (11.07.22) במסגרתו התייחס בית המשפט העליון לחומרה הטמונה ברצח שאינו מתוכנן בציינו, **"כי יש הסבורים שאין מקום להבחנה מוסרית בין רצח שקול או מתוכנן לבין רצח שנעשה באופן ספונטני"**.

29. המאשימה הפנתה לתיקון 137 לחוק העונשין, במסגרתו הוגדרה עבירה ההמתה באדישות כעבירת רצח ואף נקבעה הוראת חקוק זהה להמתה באדישות ולהמתה בכוונה. בכך, לפי הנטען, ביקש

המחוקק להבהיר את הפסול המוסרי והסלידה ממי שבהתנהגותו מבטא זלזול מובהק בחיי זולתו. משכך, לעמדת המאשימה, אין מקום לייחס משקל יתר לפסיקה אשר התייחסה למדיניות הענישה שהייתה נהוגה באשר לעבירת ההריגה שקדמה לתיקון 137, שכן זו טמנה בחובה מנעד רחב של התנהגויות, כולל כאלו אשר בוצעו בקלות דעת למשל.

זאת ועוד; עונש המקסימום אשר היה קבוע בגין עבירת ההריגה הינו 20 שנות מאסר, בעוד שעונש המקסימום אשר נקבע לאחר תיקון 137, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בהוראת סעיף 300(א) לחוק העונשין, הוא מאסר עולם, או 30 שנות מאסר. מכאן, למדים אנו, כך על פי הנטען, על כוונת המחוקק שעניינה החמרה בענישה המוטלת על אלו אשר מבצעים מעשי רצח "לא מתוכננים". בהקשר זה, הפנתה המאשימה לפסיקה המלמדת, כך לשיטתה, על מגמת החמרה בענישה המוטלת על מבצעי עבירות שעניינן רצח "בסיסי":

בתפ"ח (מחוזי מרכז) 17608-10-15 **מדינת ישראל נ' אבו ליל**; הנאשם הורשע במעשה הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין (קודם לתיקון 137) ושיבוש מהלכי משפט. באותו מקרה, לאחר שהתקוטט עם המנוח ואחיו, הצטייד הנאשם בסכין ודקר את המנוח דקירה אחת בליבו שגרמה למותו. על פי הסדר הטיעון שגובש שם בין הצדדים, טענה המאשימה לעונש ראוי של 22 שנות מאסר.

בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין 16 ל- 20 שנות מאסר ובסופו של יום הוטל על הנאשם עונש של **17 שנות מאסר** לצד עונשים נלווים. ערעור הנאשם על חומרת העונש, נדחה (ע"פ 1050/17).

בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 13491-09-20 **מדינת ישראל נ' ANANTAPHAK THAWEESIT** (30.05.22) הורשע הנאשם ברצח באדישות בגין רציחת חברו לעבודה. לפי עובדות כתב האישום, עניין לנו בדקירה אחת בלב. מתחם העונש שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי נע בין 16 ל- 22 שנות מאסר. על הנאשם הוטל עונש של מאסר לתקופה של **17 שנים**, לצד עונשים נלווים. על גזר דין זה הוגש ערעור (ע"פ 4137/22) שעודנו תלוי ועומד.

בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 70897-07-18 **מדינת ישראל נ' גאבר טילאי** (12.04.22) נדון עניינו של נאשם שהורשע ברצח בכוונה לפי סעיף 300(א) לחוק, בשל כך שרצח אדם על רקע ויכוח, בדקירת סכין אחת בליבו. מתחם העונש שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי נע בין 22 ל- 27 שנות מאסר ועונשו של הנאשם הועמד על **24 שנות מאסר**. ערעור אשר הוגש לבית המשפט העליון (ע"פ 3597/22) עודנו תלוי ועומד.

30. לעניין העונש הראוי לנאשם, המאשימה הפנתה לכך שמדובר במי שכפר באשמה ובחר לנהל את משפטו עד תום. אמנם, נתון זה אינו יכול לשמש כשיקול לחובתו של הנאשם שעה שזכותו לעזעוק לחפות ולפסוע במתווה ההגנה כפי ראות עיניו. יחד עם זאת, במקרה שכזה, אין לזקוף לזכותו של הנאשם שיקולים העומדים לזכותו של נאשם שבחר להודות ובכך לחסוך זמן שיפוטי יקר ו/או את הצורך בשמיעת עדותם של מספר עדים, חלקם קרובי משפחתו של המנוח.

המאשימה לא פסחה על עברו הפלילי של הנאשם הכולל בחובו 7 הרשעות קודמות בעבירות של אלימות, סמים, תקיפת שוטר ועוד. מלבד זאת, לחובת הנאשם עבר תעבורתי עשיר הכולל 15 הרשעות קודמות, ביניהן עבירה של נהיגה בזמן פסילה. זאת ועוד, הנאשם ריצה בעבר מאסרים בפועל ולחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה אשר לא הרתיעוהו מלשוב לסורו. למותר לציין גם, כי על הנאשם הוטל במסגרת תיק אחר עונש של מאסר על דרך של עבודות שרות אשר הופקעו בשלב מאוחר יותר והומרו למאסר של ממש מאחורי סורג וברח.

31. המאשימה ביקשה גם לייחס משקל הן לשיקול של הרתעת היחיד ולצורך הקיים בהרחקתו של הנאשם מהציבור והן לשיקול של הרתעת הרבים בהתחשב בתופעת האלימות הגואה במיוחד בחברה הערבית.

32. בהינתן האמור לעיל, עתרה המאשימה למקם את העונש הראוי לנאשם על הגבול העליון של מתחם העונש ההולם ולהשית עליו מאסר בפועל למשך 25 שנים, לצד הפעלת המאסר המותנה במצטבר וכן, לחייבו בתשלום פיצוי למשפחת המנוח בסכום המקסימלי הקבוע בחוק. זאת לצד עונשים נלווים נוספים.

טיעוני הנאשם לעונש

33. ב"כ הנאשם עמד אף הוא על הערך החברתי המוגן בעבירות בהן הורשע מרשו; הלא הוא ערך קדושת החיים המחייב ענישה. לגישתו, הוא אינו מבקש לפטור את הנאשם מהחובה לשאת בעונש כלשהו. כל מבוקשו הוא להפנות את הזרקורים אל עבר הנסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע מעשי העבירה. לטענתו, כעולה ממסכת הראיות כפי שזו נפרשה במהלך שמיעת הראיות, הרי, שלאירוע הרצח עצמו קדמה התגרות מצדם של המנוח ואחיו עת עמדו סמוך לגרם המדרגות, כאשר המנוח נשך את הנאשם באפו. לטענתו, ניתן לקבוע, כי המעשה שבוצע ממש עובר לאירוע הדקירה והתנהלות המנוח ואחיו, יש בהם משום קנטור.

34. בהקשר זה, ב"כ הנאשם ביקש להדגיש, כי הוא אינו טוען כנגד ממצאי הכרעת הדין. כן, הוא לא טוען לקנטור במובנו המשפטי הקלאסי. עיקר טענת ההגנה באה כדי לשלול את טענת המאשימה בדבר התנהלות אימפולסיבית מצד הנאשם; דבר שיש בו כדי למתן את מידת האשם הנטענת.

35. ההגנה הוסיפה בהדגישה, כי לאחר שהמנוח נשך את הנאשם, זה האחרון נכנס למטבחון כדי לשטוף את פניו. או אז, ארבעה אנשים רדפו אחריו אל תוך המטבחון. ב"כ הנאשם ביקש לראות בהתנהלות זו משום התגרות בתנאים של קנטור מתמשך, דבר שיש בו כדי להשליך על עונשו של הנאשם.

36. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 651/21 **סלמאן עאמר נ' מדינת ישראל**, במסגרתו, בית המשפט העליון ראה לנכון להפחית את העונש שהוטל על המערער מ- 20 שנות מאסר ל- 14 שנות מאסר. במסגרת הערעור שם הועלתה טענה של אחריות מופחתת, כאשר בית המשפט קבע, כי חרף העובדה שהטענה

לא הועלתה בבית המשפט המחוזי הוא רואה לנכון להתייחס אליה שכן זו טמונה וקיימת בראיות עצמן. כן, בית המשפט התייחס לטענת הקנטור, הן זה הרגעי והן זה המתמשך. ב"כ הנאשם הדגיש, כי אמנם, אין בפיו טענה של אחריות מופחתת. עם זאת, לטענתו, הנסיבות האופפות את האירוע מושא כתב האישום כאן, מלמדות על קיומו של קנטור. מלבד העובדה, כי במשך מספר שנים אנשים הקיפו את הנאשם עת היה בתוך המטבחון, הרי שאלמלא התנהגותם של המנוח ואחיו עובר לאקט הדקירה; התנהגות שכללה נשיכה, תקיפה ולאחר מכן מרדף למטבחון, הרצח היה נמנע. מכאן אפשר לומר, כי במקרה העומד בפנינו קיים אשם תורם מצדם של המנוח ואחיו.

37. ב"כ הנאשם שב והשליך את יהבו על התנהלות המנוח ואחיו עובר למעשה הרצח. כן, הוא שב וציין, כי הנאשם נכנס למטבחון במטרה לשטוף את פניו, ותו לא. נוסף על האמור, עניין לנו באירוע לא מתוכנן שמקורו בסערת רגשות, אשר צץ באופן לא מכוון ולא רצוני. הנאשם הגיע לשטח המפעל מבלי שהיה מצויד בכלי נשק כלשהו. כן, הסכין בה נעשה שימוש הייתה מונחת בתוך המטבחון. בנוסף, כך לטענת ההגנה, לא ניתן להתעלם מהתיאור של אקט הדקירה עצמו שמלמד על כך שהנאשם הסתובב תוך ביצוע תנועה של הנפת סכין מבלי שיוכל לכוון את הסכין דווקא לחזה בגוף המנוח.

38. ביחס לטענת המאשימה באשר לאלימות הפושה במגזר הערבי, ב"כ הנאשם ביקש לאבחן מקרה זה מאותם מקרי אלימות נפוצים במגזר שכן, תופעת האלימות הגואה בחברה הערבית, נוגעת למעשים שבוצעו באמצעות שימוש בנשק חם, זאת בשונה מנסיבות המקרה מושא גזר דין זה.

39. לשיטת ההגנה, טענת המאשימה לפיה - הנאשם ביצע את המעשה בו הורשע מתוך תחושה של קיפוח ופגיעה בכבודו, אין לה על מה לסמוך.

40. לאחר שההגנה פרסה את שלל טיעוניה, היא ביקשה להובילנו למסקנה, כי ענין לנו במעשי עבירה שניתן למקם אותם ברף הנמוך של החומרה.

41. טענה נוספת בפי ההגנה נוגעת לפסיקה ממנה ניתן ללמוד, כי מדיניות הענישה הנהוגה מושפעת ממיקום הדקירה. במקרה עסקינן, הוכח, כי הנאשם לא כיוון את הסכין לאזור מסוים בגופו של המנוח.

42. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שלא מדובר בטבלאות ונוסחאות של ענישה, כי אם בפונקציה של הנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. ב"כ הנאשם ביקש להדגיש, כי אלמלא תיקון 137 לחוק הענישין, הנאשם היה מורשע בעבירה של הריגה שהעונש המרבי לצידה הוא - 20 שנות מאסר. ב"כ הנאשם הפנה לשורה של פסקי דין מהם ביקש ללמדנו על רמת הענישה במקרים כגון זה העומד בבסיס גזר הדין. כך לדוגמה, במסגרת ת"פ 38937-04-12 (מחוזי, חיפה) **מדינת ישראל נ' סוהייב בדראן** (14.07.13) הורשע הנאשם בעבירה של הריגה, והושת עליו עונש של 8 שנות מאסר, זאת לצד עונשים נלווים כאשר המתחם ההולם שנקבע שם הוא בין 6 ל-11 שנות מאסר בפועל. יודגש, כי בעניין

סוהייב, הנאשם פגע במנוח באמצעות קרש כאשר המנוח רכב על אופנוע. כן, לאירוע מושא אקט ההריגה, קדם מעשה של תקיפה מצדו של המנוח.

כן, בת"פ 5664-11-11 **מדינת ישראל נ' הררי** (07.04.13), בית המשפט שם קבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל- 9 שנות מאסר. במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בעבירת הריגה. הנאשם הגיע למקום בו התרחשה קטטה בכוונה להרגיע את הרוחות, אך לאחר שהמנוח תקף אותו, הוא דקר את המנוח בסכין שנמסרה לו על ידי אחד הנוכחים. המנוח נפטר בחלוף זמן, עקב כשל מערכתי ותולדה לזיהום שהתפשט בגופו. בית המשפט הדגיש, כי מתחם העונש ההולם לא נקבע רק בהתאם לערך החברתי שנפגע אלא גם בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה שיש להן משקל משמעותי באשר לגבולות המתחם. על הנאשם הוטלו בסופו של יום 48 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה גם לתפ"ח 45953-01-21 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (18.07.22) שניתן על ידי מותב זה, במסגרתו הוטל על הנאשם עונש בן 10 שנות מאסר. כן, נקבע מתחם ענישה הולם שנע בין 9 ל- 15 שנות מאסר. לגישת ב"כ הנאשם, הנסיבות של האירוע כאן שונות מאלו שאפפו את מעשי העבירה בענין גריפאת ומחייבות ענישה קלה יותר. בענין גריפאת, הכלי אשר שימש את הנאשם לביצוע מעשי העבירה הוא קרש עץ אותו מצא בזירת האירוע; זאת לאחר שהתפתחה קטטה במקום והנאשם פגש באחיו כשהוא פצוע בראשו וכולו מדמם. ערעור שהוגש מטעם המדינה על גזר הדין עודדנו תלוי ועומד בבית המשפט העליון (ע"פ 5806/22).

ב"כ הנאשם הפנה עוד ל- תפ"ח (חיפה) 2021/05 **מדינת ישראל נ' זחאלקה** (27.02.07); שם דובר באירוע שהתרחש בחנות תכשיטים, כאשר הנאשם שם שלף אקדח שלא ברישיון והרג את המנוח. בית המשפט שם הטיל על הנאשם 4 שנות מאסר.

במסגרת תפ"ח (מחוזי; ב"ש) 49705-06-20 **מדינת ישראל נ' מורי**; בית המשפט קבע מתחם ענישה הולם שנע בין 10 ל- 15 שנות מאסר וגזר על הנאשם שהורשע בעבירת רצח באדישות לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, 12 שנות מאסר. לציון, כי הנאשם שם ירה 4 יריות לעבר המנוח.

ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לתפ"ח (מחוזי; חיפה) 28473-01-21 (לא פורסם), כאשר לפי הטענה, שם מדובר היה בנסיבות יותר חמורות מהנסיבות של האירוע שבפנינו, כאשר הנאשם שם הצטייד בסכין מראש, ודקר את המנוח פעמיים. אעיר כבר עתה, כי גזר דין זה לא צורף כך שלא ניתן להתייחס אליו.

43. זאת ועוד, ב"כ הנאשם התייחס לתיקון 137 לחוק העונשין בציינו, כי אמנם לפי התיקון המקרים של המתה בכוונה או באדישות סווגו תחת עבירה אחת. אולם, המחוקק לא התכוון כי עונשו של הממית באדישות והממית בכוונה יהא זהה. אמנם במסגרת הרפורמה, המחוקק בחר להפריד בין יסוד נפשי של אדישות ליסוד נפשי של קלות דעת ולכרוך יסוד נפשי של אדישות עם יסוד נפשי של כוונה, אך ברי כי בכריכה זו המחוקק לא ביקש לשנות את התפיסה הבסיסית העומדת ביסוד תיקון 137 לחוק העונשין

הגורסת כי "הכוונה" היא הצורה החמורה ביותר של המחשבה הפלילית ואילו הפזיזות ובכלל זה קלות הדעת היא הצורה החמורה פחות מהמחשבה הפלילית.

44. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ב"כ הנאשם ביקש להדגיש, כי המדובר בנאשם יליד 1977, נשוי, ואב למשפחה ברוכת ילדים. הנאשם בעל מניות בחברה, והוא אחד היורשים. ההגעה שלו למפעל הייתה לצורך חתימה על מסמכים בקשר לירושה. המנוח הוא המנכ"ל של המפעל ואין ספק, כי מותו בטרם עת פגע קשות גם בנאשם ובבני משפחתו. אין ספק, כי מותו של המנוח פגע גם באשתו ובילדיו של הנאשם והביא לקריסה במערכת היחסים שבין הנאשם לבין אחיו שמפרנסים אותו. כן, אל לנו להתעלם מהעובדה, כי ההתרחשות מושא ההליך כאן פגעה בנאשם קשות מבחינת פרנסה, מבחינה חברתית וגם מבחינה אישית. מאז האירוע הנאשם נותר בודד לאחר שכל בני משפחתו, הן המצומצמת והן המורחבת, ניתקו עמו את הקשר.

45. לטענת ההגנה, העובדה שהנאשם בחר לנהל את ההליך עד תום ולטעון לחפות באה על רקע הערפל שאפף את היסוד הנפשי ומשכך אין לזקוף נתון זה לחובתו.

46. כן, לנאשם אין עבר פלילי מכביד. מדובר בעבירות שחלקן אירעו לפני מספר שנים.

47. בהינתן האמור, ביקשה ההגנה לקבוע, כי, בשים לב לנסיבות המקרה מושא כתב האישום, מתחם הענישה ההולם נע בין 5 ל - 12 שנות מאסר. כן, מוצדק למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

דברי הנאשם:

48. הנאשם ביקש לומר את דברו. הוא הביע חרטה וציין, כי משפחתו מונה 5 ילדים, וכי אין לו הורים וביקש לאפשר לו להשתחרר ממאסר ולבנות את עצמו מחדש. מילותיו של הנאשם היו מהולות בדמעות אמת, ולימדו על הכאב הרב שמלווה אותו ואשר הביא לקריסת הבסיס החברתי, משפחתי, כלכלי והאישי של חייו.

דין והכרעה

49. הנאשם הורשע בביצוע מעשי עבירה מן החמורים הקיימים בספר החוקים. מדובר ברצח בלתי צפוי, מיותר ובלתי מתוכנן של אדם צעיר, על ידי דודו, הנאשם, בתוך מתחם של עסק משפחתי.

50. מלבד עבירת הרצח, הורשע הנאשם בעבירות נוספות אשר חברו כולם לאירוע אחד. במקרים כגון דא, יש לקבוע מתחם ענישה הולם אחד. את מתחם העונש ההולם יש לקבוע, בהתאם לתיקון 113 לחוק

העונשין, בהתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

51. בכל הנוגע לערך המוגן שנפגע ממעשי הנאשם ולמידת הפגיעה בו אין צורך להכביר במילים. נטילת חיי אדם פוגעת בערך החברתי החשוב מכל שהוא קדושת החיים זאת לצד הפגיעה בזכותו של אדם לשלמות גופו, לזכותו לחיות בשלווה וברוגע. הפגיעה בערכים אלה היא גבוהה עד מאוד שעה שאדם צעיר לימים, אב למשפחה, קיפח את חייו עת עבד לפרנסתו (ופרנסת כל בני המשפחה ובכללם הנאשם ומשפחתו), על לא עוול בכפו, לאחר שנדקר באמצעות סכין על ידי דודו;

"עקרון קדושת החיים חל בצורה שווה על כל אדם באשר הוא אדם....השמירה על קדושת החיים - לרבות קביעתה של קדושה זו בהכרת הכול - היא העומדת בראש תכליות הענישה במקום שמדובר בנטילת חיי אדם, ועל בית המשפט לשוות זאת לנגד עיניו בגוזרו את הדין ... לא בכדי הוצב הדיבור "לא תרצח" בראש הדיברות המבטאים את הכללים הבסיסיים של חיים בחברה מתוקנת, שאין לך מעשה נורא הימנו..."

(ע"פ 4419/95 חדד נ' מדינת ישראל, עמ' 765-764, ניתן ביום 22.5.96).

עוד נקבע בהקשר זה;

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי 'זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו...' (סעיף 2) על פגיעה בחייו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם'..." (ע"פ 1569/13 חוסיין אל שייך-כרים נ' מדינת ישראל (13.1.2015)).

באשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט; הערך החברתי המוגן הינו - שמירה על הסדר הציבורי, על שלטון החוק, תקינות הליכי חקירה ומשפט ושמירה על האמת והצדק ואילו ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הרי התנהגות מעין זו מעידה על זלזול בחוקים ובהוראות הדין ועל נטילת סיכונים בלתי מחושבים ואף זלזול בזולת.

52. כאמור, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה גבוהה עד מאוד שכן, מדובר באירוע שהביא לתוצאות הרוג אסון ובלתי הפיכות אשר המיטו אסון על משפחת המנוח הן זו המצומצמת והן זו המורחבת.

53. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; חלקו של הנאשם בביצוען היה מלא. כן, הוא ביצע את העבירות לבדו. אמנם, נסיבות המקרה אינן מלמדות על תכנון מוקדם של המעשה, שכן הנאשם נקרא להגיע למקום לצורך חתימה על מסמכים. כן, הנאשם לא הצטייד בכלי הרצח מבעוד מועד, אלא נטל

סכין שהייתה מונחת בתוך המטבחון עת שטף את פניו, או אז, אחז בסכין, הסתובב ונעץ אותה באבחה אחת בחזה של המנוח והביא למותו. כן, לנגד עינינו עומדת כל שרשרת האירוע ואף שלבים שקדמו לרצח עצמו, החל מהשלב בו הגיע הנאשם למפעל, הוויכוח שהתגלע בינו לבין המנוח, המשך העימות בין הנאשם לבין המנוח סמוך לגרם המדרגות, רגע הנשיכה באפו של הנאשם וכל ההתרחשויות שאירעה לפני ואחרי אקט הנשיכה, חזרתו של הנאשם למטבחון על מנת לשטוף את פניו והכניסה של אחרים אחריו למטבחון ובהמשך, ההתרחשויות בתוך המטבחון עד לאירוע הדקירה עצמו. לציין, כי מעשי הנאשם, אף אם לא תוכננו מבעוד מועד, הם מעידים על אופיו של הנאשם אשר לא היסס, נטל סכין שהייתה מונחת במקום ונעץ אותה בחלקו העליון של גוף המנוח, זאת מבלי שנשקפה סכנה לנאשם שחייבה פעולה בלתי שקולה זו.

54. הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם מצוי במדרג הגבוה ביותר של החומרה. חייו של אדם צעיר, אחיינו של הנאשם, קופחו. הנאשם המיט אסון על כל בני משפחתו ואחיו ובכללם חייה של משפחת המנוח עצמו - אלמנתו וילדיו, חייה של משפחתו המורחבת - הוריו ואחיו - זאת בנוסף למשפחתו של הנאשם עצמו שנמנית על אותה משפחה.

לעניין הנזק שנגרם למשפחה המנוח, הוגשו לעיונו שני תסקירים של נפגעי עבירה המפרטים את הנזקים שנגרמו תולדה להירצחו של גאזי. המנוח הותיר אחריו משפחה אבלה, אבודה וחבולה שמתקשה לאסוף את השברים ולהתמודד עם אובדן בעל, אב, איש משפחה ומפרנס עיקרי.

55. לעניין הנסיבות אשר הביאו את הנאשם לבצע את העבירות, הרי טענותיו של הנאשם בדבר הגנה עצמית, קרבה לסייג ההגנה העצמית או קנטור נדחו, כפי המפורט בהכרעת הדין. יחד עם זאת, וכפי שאף נקבע בהכרעת הדין, לאירוע הרצח קדמה התרחשויות מסוימת שהחלה עם הגיעו של הנאשם אל המפעל, צעקות מצד הנאשם ויכוח שנתגלע בין הנאשם למנוח אשר החל במסדרון, ובסמוך לגרם המדרגות. כן, במהלך ויכוח זה הנאשם ננשך באפו על ידי המנוח. בעקבות כך, הוא נכנס למטבחון לשטוף את פניו ובאותו שלב, המנוח ואחרים נכנסו אחריו לתוך המטבחון. גם במטבחון, המשיך הוויכוח - כפי המתואר בעדותו של עו"ד חלאילה. אמנם, פועלו של הנאשם עת דקר את המנוח בליבו באמצעות סכין בעלת להב באורך של 20 ס"מ, אינו דר תחת הגנה עצמית ו/או סייג לאחריות פלילית. עם זאת, יש לייחס לנסיבות של המקרה, כפי שעמדנו עליהן בהרחבה במסגרת הכרעת הדין משקל מידתי נכון וראוי, עת באים לקבוע את מתחם הענישה ההולם.

56. מדיניות הענישה הנוהגת - כידוע, וכפי שהצדדים אף עמדו על כך, בשנת 2019 נכנס לתוקפו תיקון 137 לחוק העונשין, אשר תחולתו היא ביחס לעבירות שבוצעו לאחר כניסתו לתוקף, קרי - לאחר תאריך 10.07.19. במסגרת התיקון נערכה רפורמה בעבירות ההמתה, הכוללת דירוג של עבירות ההמתה. בעקבות התיקון עוגנו בחוק שתי עבירות רצח: עבירת הרצח הבסיסית (סעיף 300(א) לחוק העונשין), שהעונש המרבי בצדה הוא מאסר עולם - היא הרלוונטית למקרה שבפנינו, ועבירת רצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א לחוק העונשין) - שבצדה קבוע עונש מאסר עולם חובה. (כאן המקום לציין גם, כי לצד עבירות אלו קיימות עבירות המתה נוספות שעניינן - "המתה בקלות דעת" כפי תיקון החוק

וגרימת מוות ברשלנות, שנותרה על כנה כפי המצב שהיה קיים עובר לתיקון החוק).

עבירת הרצח הבסיסית דורשת יסוד נפשי של כוונה או אדישות. במקרה מושא גזר דין זה ענין לנו ביסוד נפשי של אדישות, קרי, - "בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות" (סעיף 20(א) לחוק העונשין).

57. הואיל ותיקון 137 נכנס לתוקפו בחודש יולי 2019, הרי שמדיניות הענישה ביחס למקרים הדרים תחת הוראות הדין החדש נמצאת בתהליך של התהוות והתגבשות, כפי שטענו, ובצדק, באי כוח הצדדים. מכאן, מאוד קשה למצוא פסיקה עדכנית המתייחסת לעונשיהם של מי שהורשעו ברצח באדישות, לאחר התיקון. ישאל השואל, מהי מידת ההשפעה שיש למדיניות הענישה בעבירות הריגה שבוצעו בנסיבות דומות טרם תיקון החוק, על המדיניות שיש להחיל כיום בעקבות תיקון החוק.

תשובה לשאלה זו ועל הצורך להחמרה בענישה בעקבות תיקון החוק, ניתנו אך לאחרונה במסגרת פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 1464/21 וע"פ 1625/21 **קפוסטין נ' מדינת ישראל** (11.09.22), שם כב' השופט י' אלרון, בסעיף 51 לפסק הדין, פסק כי:

"הכללת היסוד הנפשי של "אדישות" בגדר עבירת הרצח מהווה את אחד החידושים החשובים שבתיקון 137. חידוש זה נושא עמו קביעה נורמטיבית ברורה באשר לחומרה שביסוד נפשי זה וממחיש את קרבתו הגדולה ליחס החפצי של הכוונה. אין להקל ראש בחידוש זה ובתפיסה הערכית שהוא מבשר באשר לקדושת ערך חיי האדם. על בתי המשפט הגוזרים את דינם של הממיתים באדישות לשקף את השינוי שבתיקון, ולצקת לתוכו תוכן באמצעות רמת ענישה הולמת וגבוהה באופן משמעותי מרמת הענישה שהיתה נוהגת בטרם התיקון, ביחס לעבירת ההריגה. עונש מאסר העולם כעונש מרבי בעבירת הרצח הבסיסית, מבטא את חשיבות ערך חיי האדם ואת החומרה המיוחדת בגלומה בקיפוח חיי אדם, וזאת לצד האפשרות להשית ענישה הולמת ומתאימה בכל מקרה ונסיבותיו". (ההדגשה לא במקור -ס.ד.).

במסגרת אותו פסק דין, הוחמר עונשו של הנאשם וזה הועמד על **22 שנות מאסר** חלף 18 שנות מאסר בפועל. במסגרת התיק העיקרי בבית המשפט המחוזי, בתפ"ח 51134-02-17 **מדינת ישראל נ' קפוסטין** (21.1.21), הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות ברצח באדישות, וזאת לאחר שרצח את אמו. מסיבה שאינה ידועה, הנאשם תקף את אמו והיכה אותה מכות רבות בחלקי גופה ובין היתר בראשה, כשהוא משתמש בחפצים שונים. כתב האישום ייחס לו, טרם הרפורמה, עבירה של המתת הורה במזיד (ס' 300א(1)) שדינה מאסר עולם. במסגרת הכרעת הדין מצא בית המשפט לנכון לאמץ את טענתו, כי הדין החדש הוא דין מקל מבחינתו ולכן הורשע בעבירת רצח בסיסי שבוצע באדישות.

בית המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 15 ל-22 שנות מאסר וגזר על הנאשם 18 שנות מאסר. למותר לציין, כי הנאשם שם לא לקח אחריות על מעשיו והורשע לאחר שמיעת ראיות. מאידך, נקבע, כי

היה קרוב לסייג של "השכרות החלקית" וכי ניסה להציל את המנוחה וכן הזעיק את המשטרה טרם פטירתה. כאמור, שני ערעורים הוגשו על פסק דין של בית המשפט (ע"פ 1464/21 וע"פ 1625/21) כאשר בית המשפט העליון דחה את הערעור שהוגש מטעם הנאשם על שני חלקיו וקיבל את ערעור המדינה, החמיר בעונשו של הנאשם והעמידו על - 22 שנות מאסר, מבלי למצות את הדין.

58. ב"כ הנאשם הפנה בין היתר גם לתפ"ח 45953-01-21 **מדינת ישראל נ' ג'ריפאת** (18.07.22), שניתן על ידי מותב זה, שם צוינו הדברים הבאים:

"אין ספק שהרפורמה בדיני ההמתה, שכללה העלאת העונש המירבי בגין עבירות המתה באדישות למאסר עולם נועדה להחמיר בענישתם של מבצעי עבירות אלה, בנסיבות שקיימו בעבר את יסודות עבירת ההריגה, שהעונש המירבי לצידה היה 20 שנות מאסר בפועל. כפי העולה מדו"ח הצוות לבחינת עבירות ההמתה בחוק העונשין (אוגוסט, 2011), דו"ח אשר עמד בבסיס תיקון 137 לחוק העונשין, מתבקש, לאור הפגיעה החמורה בערך חיי אדם, שעבירת הרצח הבסיסית (ולא רק זו המבוצעת בנסיבות מחמירות), תאופיין בעמדה נפשית שלילית מובהקת, ביסוד נפשי מגונה כלפי הערך של חיי אדם. "החשיבות העליונה של הערך של חיי אדם, כפי שהיא עולה מן המסורת היהודית-דמוקרטית ומפסיקתו העקבית של בית המשפט העליון, צריכה להתבטא בגינוי חמור וחד-משמעי של מעשה כזה. גינוי כאמור מחייב, שהעבירה תיקרא "רצח", ושהעונש בצידה יעביר אף הוא מסר של חומרה מיוחדת - מאסר עולם כעונש מרבי". רוב חברי הצוות סברו כי היסוד הנפשי של אדישות הוא יסוד מגונה מובהק, עמדה שהתקבלה עם עיגון מסקנה זו בחקיקה.

המחוקק בחר לייחד את עבירת הרצח הבסיסית להמתה ביסוד נפשי של כוונה ואדישות, ולקבוע עונש מירבי אחד עבור שני המצבים, להבדיל מהמתה בקלות דעת. בכך אימץ את העמדה בדבר קרבה מובהקת של האדישות אל הכוונה וריחוקה הניכר מקלות הדעת. (ראו מרדכי קרמניצר וחאלד גנאים, הרפורמה בעבירות ההמתה [2019] לאור עקרונות היסוד של המשפט, ומחקר היסטורי והשוואתי 266-270 (2020); עמ' 264-265). גם באומרנו זאת, יש לזכור כי בין מי שביצע את העבירה ביסוד נפשי של אדישות, וגרם לתוצאה הקשה מכל, אובדן חיי אדם, לבין מי שביצע את מעשה הרצח בכוונה, עדיין קיים הבדל, כך שמוצדק וראוי לאבחן את הגינוי הגלום במעשיו לעומת מי שחפץ בהשגת התוצאה. עוד יש לומר כי קשת המקרים העונה על הגדרת העבירה הבסיסית באדישות היא רחבה מאד. לכן, יש חשיבות, לעמדתו, לבחון את הפסיקה שעסקה בעבירות הריגה, על מנת לאבחן בין מדרגי הענישה השונים שנקבעו בה בהתאם לנסיבות כל מקרה לגופו. למאפייני ביצוע העבירה, עליהם עמד הסנגור בטיעונו, ישנה משמעות גם היום כשאנו בוחנים מהי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של רצח באדישות, מה גם שבהעדר מדיניות עדכנית מבוססת אין מנוס מלהיעזר בפסיקה שניתנה לפני התיקון, תוך ביצוע ההתאמות המתחייבות".

להזכיר, במסגרת התיק של ג'ריפאת הנ"ל, הוטלו על הנאשם בסופו של יום **10 שנות מאסר** לאחר שנקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 9 ל - 15 שנות מאסר. לנאשם יוחסה עבירה של רצח בסיסי בהתאם לסעיף 300(א) לחוק העונשין בנוסחו שלאחר התיקון כאשר הכלי אשר שימש את הנאשם הוא קרש עץ אותו מצא במקום. בהתאם לנסיבות המקרה שם, לאחר ששמע צעקות יצא הנאשם כדי לעמוד על ההתרחשויות. או אז, פגש את אחיו והבחין כי הוא פצוע בראשו ודם זב ממנו. הנאשם התקרב אל המנוח שעמד בזירת האירוע והיכה אותו מכה אחת, באמצעות קרש שמצא במקום, על ראשו ובכך הביא למותו. יודגש, כי ערעור שהוגש מטעם המדינה על קולת העונש עודנו עומד ותלוי בבית המשפט העליון.

לשם ניקיון הדעת יודגש, כי בעניינו של גריפאת המדובר היה בכלי רצח שאינו סכין. כן, נסיבות המעשה ונסיבות העושה, אינן דומות. יתר על כן, באותו ענין, לא נשמעה כל פרשת התביעה, זאת לאחר שעובדות כתב האישום תוקנו והצדדים הגיעו לידי הסדר טיעון.

59. כאמור, פסיקה מעטה ניתנה לאחר תיקון החוק. בהקשר של פסיקה זו (שחלקה אינו חלוט) ניתן להפנות לתיק תפ"ח (באר שבע) 13491-09-20 **מדינת ישראל נ' ANANTAPHAK THAWESIT** (03.05.2022)). במסגרת תיק זה (אליו הפנתה גם המאשימה), הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של רצח באדישות לפי סעיף 300(א) לחוק. באותו מקרה, התפתח ריב בין הנאשם למנוח, כאשר במהלך המריבה בין השניים, השליכו זה על זה בקבוקים וכסאות פלסטיק, ואף דחפו זה את זה בחזה, עד שאחד הנוכחים הפריד ביניהם והנאשם עזב את המקום והלך לחדרו. כעבור זמן מה, ליד חדרו של הנאשם התפתח שוב ויכוח בין השניים. בעוד המנוח צועק במסדרון בסמוך לחדר הנאשם, כשאדם אחר מנסה להרגיעו, נטל הנאשם סכין מארון בחדרו, פתח את דלת החדר ודקר את המנוח דקירה קטלנית אחת בצד שמאל של בית החזה. מיד לאחר מכן הוא החביא את הסכין.

בית המשפט קבע, כי - הגם שמעשי הנאשם לא נעשו "לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית", יש להתחשב בכך שהוא חזר לחדרו במהלך הריב, נטל משם סכין, פתח את דלת החדר ודקר את המנוח. גם ההתנהגות לאחר מכן, בכך שהסתיר את הסכין ולא טרח לתת למנוח עזרה, מעצימה את חומרת מעשיו. עוד צוין, כי הכללת מעשה המתה באדישות בגדרה של עבירת הרצח, נועדה לבטא החמרה בענישה ולכן אין מקום להתייחס לגזרי דין שניתנו ביחס לעבירת ההריגה לצורך עמידה על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה החדשה של רצח באדישות. בשים לב לנסיבות המקרה, נקבע שם מתחם ענישה בין 16 ל-22 שנות מאסר, ואף צוין, כי אלמלא רמת הענישה ביחס לעבירה זו עד כה, ראוי היה לקבוע מתחם גבוה יותר. עונשו הראוי של הנאשם שם, בשים לב לנסיבותיו, מוקם בשליש התחתון של המתחם והועמד על **17 שנות מאסר**. (יש לציין כי על גזר הדין תלוי ועומד ערעור שהוגש על ידי הנאשם לבית המשפט העליון - ע"פ 4137/22).

60. במסגרת תפ"ח (חיפה) 2690-09-19 **מדינת ישראל נ' חוג'יראת** (7.2.22) נדון עניינו של הנאשם 1, שהורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של רצח באדישות לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, וכן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירות נשק. באותו מקרה, בין משפחות הנאשמים למשפחת המנוח שרר סכסוך. ביום האירוע נסעה אחותו של הנאשם 1 ברכבה ודרכה נחסמה על ידי רכב המנוח. בסברה, כי מדובר במעשה מכוון מצד המנוח, היא סיפרה בשלב מאוחר יותר לאחיה - הנאשם 1. בשל מעשהו זה של המנוח, גמלה בליבו של הנאשם 1 ההחלטה לנקום באלו שחסמו את

הדרך לאחיות, ולצורך כך הצטייד בכלי נשק שסופק לו על ידי הנאשם 2. הנאשמים עלו על קטנוע ובשלב מסוים הבחינו במנוח ובחברו נוסעים ברכב; או אז החלו לעקוב אחריהם. לאחר שהמנוח וחברו עצרו בצד הכביש כדי לסדר מצרכים שהיו ברכב, התקרבו הנאשמים אל רכב המנוח, ירדו מהקטנוע, התקרבו למקום ברגל, ואז ירה הנאשם 1 מספר יריות לעבר השניים בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה, כשהוא שווה נפש לאפשרות שיגרום למותם, ואכן, אחד הקליעים פגע במנוח והביא למותו. במסגרת גזר הדין נקבע, כי הפסיקה שניתנה ביחס לעבירות הריגה אינה רלבנטית עוד שכן המחוקק אמר את דברו וההגדרה איננה עוד "הריגה" אלא "רצח". באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הפנה בית המשפט לכך, כי מעשהו של הנאשם 1 היה מתוכנן בהדגשו, כי אף אם הוא לא התכוון להמית את המנוח, הרי שהתגבשה בליבו ההחלטה "לנקום ולפגוע" בו; והוא זה שבסופו של דבר לחץ על ההדק בהיותו שווה נפש לאפשרות גרימת המוות. מתחם העונש ההולם שנקבע הינו - בין 18 ל 25 שנות מאסר; ובסופו של הליך בית המשפט שם גזר על הנאשם 1 עונש של - **18 שנות מאסר**.

למותר לציין, כי הנסיבות שאפפו את המעשה בענין "חוג'יראת" הן חמורות מאלו שבפנינו, שכן, הנאשם שם הורשע בעבירות חמורות נוספות, המעשים בוצעו בסיוע של אחר וכן לאחר תכנון מוקדם (גם אם התכנון לא היה להמית את המנוח) ותוך שימוש בנשק חם בו הצטייד הנאשם מבעוד מועד.

61. בתפ"ח 49705-06-20 **מדינת ישראל נ' שלו מורי** (27.12.21), הורשע הנאשם, צעיר כבן 19, על-יסוד הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן אשר ייחס לו ביצוע עבירות של - רצח באדישות לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין ונשיאת נשק. בהתאם לנסיבות המקרה, הנאשם וחבריו קשרו קשר לפצוע את המנוח, מתוך כוונה לגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום. הקושרים סיכמו, כי אחד מהם יאיים על המנוח באמצעות כלי נשק, והנאשם ידקור אותו ברגליו. לשם מימוש הקשר הצטיידו השותפים בכלי נשק בקוטר 9 מ"מ בו החזיקו ללא היתר ואף הגיעו אל ביתו של המנוח וארבו לו. בשלב זה, הודע לנאשם על ידי חברו, כי יש שינוי בתוכנית, וכי בכוונת החבר לירות במנוח ברגליו, באמצעות הנשק, כשהנאשם ימתין לו בסמוך. וכך היה, חברו של הנאשם ירה לעבר פלג גופו התחתון של המנוח ארבע יריות, אחת מהן פגעה בערפו של המנוח וגרמה למותו המידי. במסגרת הסדר הטיעון הגבילה עצמה המאשימה לטעון לעונש של - 20 שנות מאסר בפועל. בית המשפט קבע כי מתחם העונש הולם באותן נסיבות נע בין 10 ל-15 שנות מאסר בפועל. עונשו של הנאשם נגזר בהתאם לגילו, עברו הפלילי ויתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כך שהוא נדון ל - 12 שנות מאסר (תוך הפעלת מאסר על תנאי בחופף לעונש המאסר שהוטל).

בית המשפט קבע, כי רמת הענישה בעבירה שעניינה רצח באדישות נלמדת ונגזרת גם מגזרי הדין שניתנו בעבר ביחס לעבירות הריגה. עם זאת, הוטעם כי הענישה בעבירת ההריגה נגזרה מהעונש המרבי של 20 שנה שעונן בחוק, וכעת לאחר הרפורמה העונש המרבי הוא מאסר עולם. מכאן, יש גם להתחשב בנתון זה. בהקשר למתחם הענישה ההולם, הפנה בית המשפט לתכנון שבמעשי הנאשם, תוך קשירת קשר עם אחרים; לחלקו שהיה משמעותי; אך גם לכך שבסופו של דבר הוא נותר פאסיבי בחלק האחרון של האירוע. אשר על כן, נקבע מתחם עונש כולל בין 10 ל 15 שנות מאסר. לגבי העונש בתוך המתחם, ניתן משקל לגילו הצעיר של הנאשם (פחות מ 19) ולכך שעברו באופן יחסי אינו מכביד. לכן, הושתו עליו 12 שנות מאסר בפועל; 4 חודשי מע"ת הופעלו בחופף; כמו כן הוטל מע"ת וחויב בתשלום פיצוי בסכום של 150,000 ₪.

יודגש, כי באותו מקרה דובר על הסדר טיעון שגובש בין הצדדים, מכוחו המאשימה הגבילה את עצמה לטעון ל- 20 שנות מאסר. כן, באותו מקרה, הנסיבות שהובילו למותו של המנוח היו חמורות מאלו שבפנינו שכן הן כללו קשירת קשר, תכנון מדויק של חלקו של כל אחד מן המבצעים בביצוע הפגיעה במנוח והצטיידות בנשק חם וסכין. יחד עם זאת, בסופו של יום, חלקו של הנאשם בביצוע מעשי העבירה בפועל היה קטן, הואיל ועקב שינוי בתכנית הוא המתין לחברו במקום סמוך, בזמן שזה האחרון ביצע את הירי והביא למות המנוח.

62. בחנתי את יתר פסקי הדין אליהם הפנו שני הצדדים. המאשימה ביקשה להחמיר בעונש בהפנותה לפסיקה שהוזכרה לעיל. כן, היא הוסיפה וביקשה להחמיר בעונשו של הנאשם בהתחשב בתיקון לחוק העונשין כך שאין להקיש מפסיקה קודמת ביחס לעבירת ההריגה על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים כאלה ביחס לעבירת הרצח באדישות.

ב"כ הנאשם הפנה אף הוא לפסיקה מטעמו עליה עמדתי לעיל. הפסיקה אליה הפנתה ההגנה, בחלקה, עוסקת בעבירות ההריגה המשקפת את מדיניות הענישה שהייתה נוהגת טרם התיקון. דומה, כי תיקון החוק מחייב אותנו להחמיר בענישה במקרים דומים, מתוך הכרה בפגיעה האנושה בחיי אדם, אשר נגרמת לא אחת, כמו במקרה שלפנינו, בפרק זמן קצר ובאדישות. אמנם, מגמת ההחמרה צריכה להיות הדרגתית ותוך בחינה כוללת של רמת הענישה הנוהגת במקרים דומים, אף כאלה שבוצעו לפני תיקון החוק. אמנם, אין ללכת שבי אחר מדיניות הענישה הנוהגת באשר לעבירת ההריגה כפי המצב ששרר לפני תיקון החוק. עם זאת, ניתן ללמוד ולהקיש מרמת הענישה שהייתה נוהגת לפני תיקון החוק על רמת הענישה הראויה כיום, לאחר התיקון. למותר לציין גם, כי אין מקרה אחד הדומה לשני מבחינת נסיבותיו. על בית המשפט לבחון כל מקרה בשים לב לנסיבות הספציפיות ולמקומו במקום הראוי לו מבחינת מדיניות הענישה שיכולה להתאים לו. טול דוגמא; בעניין סוהייב בדראן הנ"ל, נקבע מתחם עונש הנע בין 6 ל- 11 שנות מאסר. כן, הנאשם שם נידון ל- 8 שנות מאסר. שם המדובר היה בעבירת ההריגה טרם התיקון וכן הנאשם שם פגע במנוח באמצעות קרש כאשר המנוח רכב על אופנוע וכאשר למקרה מושא ההריגה קדם אירוע תקיפה מצדו של המנוח.

גם בעניין הררי הנ"ל, במסגרתו נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 4 ל- 9 שנות מאסר, הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירת ההריגה. הנסיבות שאפפו את המעשה ואת העושה הן שונות מאלו העומדות בפתחנו. הנאשם שם הגיע למקום בו התפתחה קטטה בכוונה להרגיע את הרוחות, אך לאחר שהמנוח תקף אותו, הוא דקר את המנוח בסכין שנמסרה לו על ידי אחד מהנוכחים בזירה. המנוח נפטר כעבור זמן מה, עקב כשל מערכתי וזיהום שהתפתח אצלו. בית המשפט הדגיש, כי מתחם העונש ההולם לא נקבע רק בהתאם לערך החברתי שנפגע אלא בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה שיש להן משקל משמעותי באשר לגבולות המתחם. לשם ניקיון הדעת, יודגש שוב, כי באותו ענין גובש הסדר טיעון בין הצדדים שלאחריו עובדות כתב האישום תוקנו והוספה סיבה נוספת שהביאה למותו של המנוח - עקב זיהום שהתפתח אצלו. כן, באותו מקרה לנאשם לא היו הרשעות קודמות ודובר בעבירת ההריגה כפי המצב ששרר לפני התיקון.

בעניין גריפאת אשר ניתן על ידי מותב זה, המדובר היה בכלי רצח שהוא קרש עץ אשר שימש לביצוע העבירה. כן, הנאשם שם הודה במסגרת הסדר טיעון שגובש בין הצדדים, כאשר בהתאם להסדר שם עולה תמונה לפיה

אנשים רבים מתוך אלה שנכחו בזירה החזיקו בידיהם קרשים. כן לנאשם שם הייתה הרשעה אחת משנת 2014 במגוון עבירות רכוש.

63. אין ספק, כי תופעת האלימות הגואה בחברה מצדיקה החמרה בענישה. מסר חד משמעי ומרתיע חייב לצאת תחת ידו של בית משפט על מנת לסייע במיגור תופעה זו. אין לנהוג בסלחנות כלפי מי שנוהג באלימות, במיוחד כזו שתוצאותיה הוות אסון ובלתי הפיכות. אין בידי לקבל את טענתו של ב"כ הנאשם הגורסת כי תופעת האלימות הפושה במחוזותינו נוגעת במרבית המקרים לשימוש בנשק חם. אנו עדים לעיתים תכופות מידי לאלימות קשה המתפתחת תולדה לקטטה ו/או תגרה בין משפחות ו/או אנשים תוך שימוש בסכינים, אלות, זיקוקים, אבנים, כלי רכב ואף נשק חם, המתפרצת לעתים תכופות וגובה חיי אדם.

64. לסיכום פרק זה, מתחם העונש ייקבע בהתאם לעבירה בנסיבותיה. בענייננו, מדובר באירוע שלא תוכנן מראש, הנאשם לא הסתייע באחרים ולא הצטייד בנשק ו/או בכלי כלשהו עובר לרצח, הוא אף לא חיפש אחר סכין, כי אם מצא אותה מונחת על השיש בתוך המטבחון בהישג ידו. נוסף על האמור, אל לנו לפסוח על האירועים שהתרחשו עובר לאקט הדקירה, ובכלל זה - הוויכוח שהתגלע בין הנאשם למנוח ואחרים, הדחיפות, ניסיון הנגיחה מצד הנאשם, אקט נשיכת הנאשם על ידי המנוח וההתרחשויות כפי שאירעו בין הנאשם לבין המנוח ואחיו מוחמד, העובדה כי הנאשם נכנס למטבחון כדי לשטוף את פניו, או אז, המנוח נכנס אחריו למטבחון, העובדה שהנאשם נטל סכין גדולה שהייתה מונחת במקום ודקר את המנוח בחוזקה בחזהו; כל אלה יחד מהווים את נסיבות שאין להתעלם מהן. לצד כל אלה, בל נשכח, כי הנאשם לא טרח לבדוק את תוצאות מעשיו, ותחת להגיש עזרה לקורבן, הוא נעל את עצמו בתוך המטבחון והגדיל לעשות עת החביא את הסכין מעל לאריחים של התקרה האקוסטית.

65. לאור כל השיקולים שפורטו לעיל, הערך המוגן ומידת הפגיעה בו, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, דומה, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין 12 עד 18 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים ובכללם פיצוי למשפחת הקורבן.

העונש הראוי לנאשם

66. השלב הבא הוא בחינת העונש הראוי לנאשם. מכוח הוראות סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לתור אחר נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות בהתאם לנימוקים המנויים בסעיף 40א לחוק העונשין. בין יתר השיקולים העומדים על הפרק, יש לבחון את - הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות גילו, מידת הפגיעה במשפחתו, הנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירות וההרשעה, נטילת אחריות וחזרה למוטב, עבר פלילי וכן שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה.

67. למען הסדר הטוב, אך אבהיר, כי קביעת עונשו של הנאשם תיעשה בתוך המתחם, שכן לא מצאתי

מקום לחרוג מהמתחם ההולם שנקבע, לא לקולא ולא לחומרא, לא מטעמי שיקום, ולא בשל הגנה על שלום הציבור.

68. בעניינו, יש לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. מדובר בנאשם כבן 45, ולו 5 ילדים קטנים. בעקבות מעצרו, אשתו היא זו שנושאת לבדה בעול גידול הילדים. אין ספק, כי הטלת עונש של מאסר לתקופה ממושכת תפגע בנאשם ובמשפחתו פגיעה קשה. הדברים אמורים ביתר שאת שעה שמדובר בנאשם שהוא דודו של המנוח. עם זאת, הפגיעה בנאשם ובני משפחתו הינה פגיעה מידתית ולא כזו החורגת באורח קיצוני מעניינם של נאשמים אחרים, במקרים דומים.

69. **עברו הפלילי של הנאשם** (ע/2): בעניינו, מדובר בנאשם שלחובתו הרשעות קודמות הן בתחום התעבורתי (15 הרשעות) והן בתחום הפלילי. עינינו הרואות, עברו התעבורתי של הנאשם כולל מספר עבירות נהיגה ללא רישיון נהיגה. יודגש, כי מאסר על תנאי המרחף מעל ראשו לא הניאו מביצוע מעשה עבירה שמקים את התנאי.

הנאשם ביצע את העבירות כאן לאחר שנגזר דינו בתיק 13396-05-20 והוא נדון ל 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. אלה הופקעו לאחר שנעצר ולכן ריצה כ - 9 חודשי מאסר בפועל בגינם. בנוסף, במהלך בירור ההליך שבפנינו הוא נדון ל -12 חודשי מאסר נוספים, אותם כבר סיים לרצות.

עברו הפלילי מונה 7 הרשעות קודמות בעבירות שונות כגון - החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית, פגיעה או חבלה זדונית שלא כדין, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה ותקיפת שוטר, החזקת סכין שלא כדין ועוד. הנאשם אף ריצה מאסרים מאחורי סורג בריח ולחובתו מאסר על תנאי בן 12 חודשים בר הפעלה בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

70. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ושיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק:** הנאשם כפר במיוחס לו ובסופו של יום ניתנה בעניינו הכרעת דין מנומקת. בשלב הטיעונים לעונש, הוא הביע צער על מעשי העבירה שיוחסו לו.

71. בנסיבות העניין, דומה, כי נכון למקם את עונשו של הנאשם בחלק האמצעי של המתחם.

72. לסיכום אציע לחברתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 14 שנות מאסר בפועל, שמניין החל מיום מעצרו בתיק זה, קרי - מיום 12.09.20 (למעט התקופות בהן ריצה הנאשם עונשי מאסר בפועל במסגרת תיקים אחרים, שלא יובאו במניין ימי המעצר).

ב. הפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודשים אשר הוטל במסגרת תיק תעבורה (שלום נצרת

20-05-13396 מיום 29.06.20) זאת במצטבר לעונש המאסר אשר הוטל בהליך זה. סך הכל ירצה הנאשם 15 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי המעצר כמפורט לעיל).

ג. 24 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו כל עבירת אלימות מסוג עוון ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ה. פיצוי לטובת משפחת המנוח על סך של 150,000 ₪.

ו. פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים. תקופת הפסילה תחל בהתאם לקבוע בחוק, ותימנה מיום הפקדת רישיון הנהיגה או תצהיר כנדרש על פי החוק.

סאב דבור, שופט

הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד :

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

השופטת יפעת שטרית:

מסכימה.

יפעת שטרית, שופטת

הוחלט, אפוא, לגזור על הנאשם את העונשים המפורטים בגזר דינו של כב' השופט ס. דבור.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום כ"ה תשרי תשפ"ג, 20/10/2022 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שטרית, שופטת

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

עמוד 21

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ב"כ משפחת המנוח : מבקשים שבית המשפט יתייחס במסגרת גזר הדין לחלקם של נפגעי העבירה. יש את הוריו של המנוח ואת אשתו וילדיו של המנוח. נגיש הודעה מסודרת. דרושים פרטי הקטינים, נעביר את פרטיהם בהודעה.

ב"כ הנאשם : מבקש לחלק את הפיצויים בתשלומים כשהתשלום הראשון יחל בעוד מספר חודשים. נבקש לפרוס את תשלום הפיצוי ל - 50 תשלומים.

אני לא מבין למה הנאשם אזוק רגליים ולא מוכנים להסיר לו את האיזוק.

מר מכלוף : בהתאם לחוק הכבילה הנאשם אמור להיות אזוק ידיים ורגליים במקום ציבורי. הכנסנו אותו לאולם כשהוא אזוק רק ברגליו.

החלטה

סכום הפיצויים שנפסק לעיל לטובת משפחת המנוח, יתחלק בין הורי המנוח לבין אשתו וילדיו באופן הבא :

א. סך של 100,000 ₪ מתוך הסכום ישולם לידי האלמנה וילדיה.

ב. סך של 50,000 ₪ ישולם להוריו של המנוח.

סכום הפיצויים ישולם ב - 4 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1/4/23 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אי תשלום אחד השיעורים יעמיד את מלוא הפיצוי לפירעון מיד.

ניתנה והודעה היום כ"ה תשרי תשפ"ג, 20/10/2022 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
נשיאה

הוקדעליליאורממן